

[Inger Stilling Pedersen]

at tage fat på det, for selv om man bare tjener en lille smule, måske er enke efter en tjenestemand ved banerne, der har en meget lille pension ved siden af, oplever man måske, at man faktisk bliver dårligere stillet, og det kan man ikke forstå, for man skal jo reelt have en meget stor ekstraindtægt, for at det kan få nogen betydning.

Derfor er det vigtigt, at vi sikrer, at man fremover får en mulighed for at spare op, tegne forskellige forsikringer og komme ind under pensionsordninger. På længere sigt bør vi arbejde for, at så mange mennesker som muligt kommer ind under en eller anden form for pensionsopsparing, som man via sit arbejde er med til at skabe, og sørge for, at de mennesker, der ikke har den mulighed, alligevel ikke bliver ringere stillet.

Det bedste ville være, hvis man kunne udbetale en folkepension, som var tilstrækkelig til at give én sikkerhed, uden at man skulle have alt muligt ved siden af. Det ved vi er ikke realistisk at sige i øjeblikket, for penge-ner er der ikke. Selvfølgelig er der nogle partier, der kan finde dem et eller andet sted, men det er jo let, når man ikke skal gøre det i virkeligheden. Det, det gælder om, er altså, at vi sørger for, at man får en reel mulighed for at have lidt ekstra, når man går på pension.

Jeg har de senere dage spurgt forskellige mennesker, der har ældre familiemedlemmer eller måske selv er ved at være i den alder eller selv er det: hvordan føler I det? Hvordan føler jeres familie det? og der var én, der udtrykte sig på den måde: ja, min mor vil f.eks. gerne have håret sat lidt, hun vil også gerne, selv om hun er ældre, stadig ofre lidt på sig selv. Det kan være meget svært at klare, hvis man kun har den helt almindelige pension og ingenting ved siden af. Jeg tror også, det er vigtigt, når vi tænker på de ældre, at vi tager alle disse forhold med i betragtning; ældre er ikke bare nogle svage og skrøbelige mennesker, som har fået det tøj, de skal have i tilværelsen, og egentlig ikke behøver investere ret meget i andet. Nej det er mennesker, som stadig væk ønsker at have visse muligheder, og det skal vi være med til at sikre. Det er også det, som regeringen nu lægger op til, selv om det ikke bliver lige med det samme.

Der står også noget om de ældres boliger, og det er da ganske vist, at ligesom vi som

voksne bor forskelligt – nogle i eget hus, nogle i lejede boliger og nogle i kollektiver – kan også ældre have forskellige behov med hensyn til, hvordan man ønsker at bo. Mange ønsker at blive ved det, de holder af, så længe som overhovedet muligt, andre ønsker måske at flytte sammen, hvor man kan have lidt mere selskab, men ét er i hvert fald vigtigt, og det er, at vi giver dem mulighed for at indrette sig forskelligt, og at man, den dag man absolut ikke længere kan klare sig selv, da har mulighed for selv at vælge, også når man har brug for ekstra meget pleje. Det berører os jo alle dybt, når vi f.eks. hører, at ægtepar må skilles, den dag de skal på plejehjem. Det er der ingen, uanset hvilket parti vi kommer fra, som synes er en god idé. Alle kræfter må sættes ind på, at man kan få lov at være sammen; for ældre mennesker holder bestemt lige så meget af hinanden, selv om de er kommet højt op i årene – måske endda mere, har mere behov for hinanden – og så er noget af det værste, man kan gøre, at skille dem ad.

Der er også ældre, der ønsker at komme på et bestemt plejehjem, det kan være en kristen institution eller andet; man vil gerne være dér, hvor de, der deler livssyn med én, er, men det kan man skam ikke, medmindre man har været så forudseende at flytte til den pågældende kommune. Det er også med i redegørelsen, og jeg synes, det er uhyre vigtigt, at vi tænker på det. I eventyrene får man som regel altid lov at få opfyldt et ønske, når man ikke har så lang tid tilbage eller ikke synes at have det. Vi er meget mere bedrøvede, når det gælder behandlingen af vore ældre; vi synes bestemt ikke vi har råd til at opfylde et så elementært ønske som det at få lov til at tilbringe sin måske sidste tid her på Jorden – det er jo ikke altid, det er det – under de forhold, man gerne vil.

Jeg ved godt, at det vil koste penge, og at de skal skaffes, men spørgsmålet er, hvilke overordnede mål vi har, når vi taler om de ældre; vor ældrepolitik må have som mål, hvordan vi kan skabe de bedste forhold for alle mennesker, der er blevet ældre. Jeg synes også, det er værd at lægge mærke til, at ministeren nævner noget om, at vi kan få 25 og nogle 30 år som pensionist. Det er en meget stor del af livet, der kan blive tale om, hvis vi er så heldige, og jeg kunne også bruge lang tid til at tale om, hvordan man kan pas-